

Povod za pisanje ove novele znanstveno-fantastičnog žanra učenici Ivi Čanžek (3.a, gimnazija) bio je natječaj Udruge za znanstvenu fantastiku SFera iz Zagreba.

Udruga je za svoj tradicionalni natječaj, koji obogaćuje njihovu godišnju konvenciju znanstvene fantastike pod nazivom SFerakon, zadala dvije teme, među njima i ovu: "Vremenski putnici". Evo kakao je Iva "reagirala" na ovu zadanu temu...

VREMENSKI

PUTNICI

Iva Čanžek

Radim jako zahtjevan, a ponekad i opasan posao, ali obožavam ga, tj. obožavao sam ga, sve do sada. Radim kao policajac, na odjelu za umorstva. Sigurno se pitate zašto ga više ne obožavam kao nekada. Zbog toga što sam dobio slučaj koji je moj život doveo u znatno veću opasnost nego što sam mogao očekivati. A doveo je u opasnost i moju obitelji.

Taj slučaj se zvao John Broke. Vrlo opasan ubojica kojem se teško moglo ući u trag, ali ja sam imao tu sreću (ako se uopće može nazvati srećom) da otkrijem način na koji uspijeva počiniti tolika ubojstva u kratkom vremenu. Sigurno se pitate koliki je bio taj broj ubojstava?

Bio je tolik da, tek što bismo mi došli na mjesto jednog zločina, bili bismo obavješteni o drugom, na znatno većoj udaljenosti. Nitko nije shvaćao kako mu to uspijeva, ali ja sam saznao. Kroz ovu priču koju ću vam ispričati saznat ćete kako.

Jednog jutra sam dobio poziv iz policijske postaje. Jedan moj kolega je nakon godine dana odustao od hvatanja opasnog Brokea. Zaključio je da je toga čovjeka nemoguće uhvatiti.

Naravno, netko je drugi trebao preuzeti taj slučaj. Nazvali su mene.

Meni se to činilo kao savršena prilika da dobijem promaknuće na poslu, pa sam pristao bez razmišljanja.

Prošao je jedan mjesec, dva, tri... a nisam uspio napraviti ni najmanji pomak na slučaju. Samo smo jurili s jednoga mjesta na drugo, identificirajući tijela. Nisam pronašao nikakvu povezanost između ubijenih, nikakvu logiku u načinu ubijanja, ništa što bi mi moglo pomoći da predvidim gdje bi se moglo dogoditi sljedeće ubojstvo.

Nakon šest mjeseci sam odlučio da bi bilo najbolje da odustanem od toga slučaja. Shvatio sam da ne postoji način da se taj čovjek zatvori. Iako sam bio znatiželjan i želio sam otkriti kako to čini, nisam više mogao. Odlučio sam - sutra odustajem od ovoga slučaja.

Ali te noći se dogodilo nešto zbog čega sam ipak promijenio mišljenje i ostao na slučaju. On mi je ušao u snove, John Broke. Bilo je to poput stvarnosti. Odjednom sam se našao pred njim.

„Želiš odustati od slučaja? To ti je najbolja odluka koju možeš donijeti. Jer mene nitko ne može uhvatiti. Ja sam neuništiv!“, govorio mi je.

Ja još uvijek nisam znao što se događa. Što da učinim. Pokušao sam nešto reći, ali riječi su mi jedva izlazile iz usta.

„G-g-gdje sam? Š-što je o-o-ovo?“, ogledavao sam se.

Iako sam bio preplašen, sve sam to gledao sa divljenjem. Izgledalo je nevjerovatno. Kao u nekakvom filmu znanstvene - fantastike. Kao da gledam svijet budućnosti. Nije bilo kuća, već su to bile nekakve ostakljene kupole, ljudi su se vozili u nekakvim čudnim prijevoznim sredstvima, poput letećih automobila. Zapravo, to nisu bili ljudi. Imali su ljudski oblik tijela, ali koža im je bila u različitim bojama. Neki su bili zeleni, neki plavi, a bilo je i osoba s prugastim licima, poput tigrova. Sve je bilo na nivou visoke tehnologije. Broke se samo nasmijao, a zatim mi je rekao:

„Izgleda nevjerovatno, zar ne? Ja sam jedina osoba 21. stoljeća koja zna za ovo. Naravno, sada znaš i ti. Možeš mi se pridružiti, nas dvojica bismo vladali svijetom. Iskorijenit ćemo u potpunosti našu vrstu, a mi možemo ostati s ovom vrstom, vrstom budućnosti.“

„Ovo je san, zar ne?“

„Nije san, ovo je svijet za nekoliko stotina godina. A ja sam ga otkrio! Naučio sam putovati kroz vrijeme. Pridruži mi se i naučit ću i tebe.“

„Nikada!“

„U redu. Kako hoćeš.“

Nakon toga sam se samo probudio. Sve je izgledao kao san, ali nešto mi je govorilo da sam zbilja bio u budućnosti. Nisam znao što da učinim. Činilo mi se da jedino ja mogu uhvatiti Brokea, jer samo ja znam njegovu tajnu. Naravno, mogao bih sinoćni događaj podijeliti s kolegama, ali mislim da bi mi malo tko vjerovao. Morat ću sam uhvatiti Brokea.

Kad sam došao na posao svi su me neobično gledali. Znao sam i zašto. Bio sam neispavan i imao podočnjake. To je još jedan razlog zbog kojega znam da ono sinoć nije bio san.

Također, nisam se više pretjerano trudio ići s jednog mjesta zločina na drugo. Znao sam da je to samo gubljenje vremena.

Sljedeće noći sam se opet probudio pred Brokeom, ali ovaj put to nije bio svijet visoke tehnologije.

„Vidiš, meni ništa nije nemoguće“, rekao mi je Broke. „Prošle noći sam te odveo nekoliko stotina godina u budućnost, a sada u prošlost. Mogu te upoznati s mnogim ljudima iz prošlosti. Samo trebaš potvrdno odgovoriti na moje pitanje. Hoćeš li mi se pridružiti?“

„NE! Nikada! Učinit ću sve da te zatvorim! Znam da mora postojati način, a ja ću ga otkriti!“, pokušao sam zvučati samouvjeren, ali ni sam nisam vjerovao u svoje riječi. Bio sam siguran da je ovog čovjeka nemoguće zaustaviti.

„Pa... možda i postoji nekoliko načina, ali, naravno, neću ti ih otkriti“, činilo se da se on samo zabavlja. „Mogu te ovdje ostaviti zauvijek, ali to ne bi bilo zabavno.“

Tada sam u džepu napipao pištolj. Izvukao sam ga i uperio u njega. Ali njemu je to bilo duhovito.

„Hahaha, što planiraš s tom igračkom? Zar ne shvaćaš da me ne možeš ni malo ozlijediti? Ja sam bog!“

„Nisi! I sam si rekao da postoji način!“, rekao sam i ispalio metak.

Ali on se samo teleportirao na drugo mjesto. Izmjenio je tako nekoliko mjesta u jednoj sekundi. Želio me zadiviti, ali u meni je samo rasla mržnja.

Tada sam se probudio. Sišao sam u kuhinju. Tamo je bila moja supruga.

„Zar ti ne bi trebala biti na poslu?“, upitao sam je.

Ona je imala zabrinut izraz lica: „Ljubavi, je li sve u redu?“

„Jest. Ali to bi ja tebe trebao pitati. Zašto nisi na poslu? Bolesna si?“

„Dragi, danas je nedjelja.“

„Ali... jučer je bio četvrtak. Ne shvaćam...“

„Ne, jučer je bila subota, a tebe nije bilo kod kuće dva dana. Što se događa?“

Nisam joj mogao odgovoriti na to pitanje. Ni sam nisam znao kako se to dogodilo.

Ali neštomi je ipak sinulo, vjerojatno me Broke zadržao u prošlosti duže od jedne noći. Ovo je stvarno nevjerojatno.

To se nastavilo neko vrijeme. Broke me uvijek vodio na neko drugo mjesto, nagovarajući da mu se pridružim. Nekad me nije bilo kući nekoliko dana. A i kad sam bio u sadašnjosti, bio sam sve umorniji.

Jednog dana me direktor odjela na kojem radim pozvao u ured.

„Što se događa?“, upitao me je.

Nisam znao što da mu kažem. Kad bih mu rekao istinu vjerojatno bi me proglasio ludim. Šutio sam.

„Što se događa?!“, upitao me je ponovno, ovog puta je zvučao nestrpljivo.

„Broke“, rekao sam.

„Znam da te taj slučaj iscrpljuje, ali moraš spavati. I dolaziti na posao.“

„Ne shvaćate. On putuje kroz vrijeme“, riskirao sam i rekao istinu.

„Putuje kroz vrijeme? Jeste li vi ozbiljni?“

„Sasvim.“

„Čujete li vi što govorite?“

„Da.“

„Mislim da ludite zbog ovog slučaja. Bilo bi najbolje da vas maknem s njega.“

„NE!... ovaj, hoću reći... ne možete mi to učiniti. Jedino ja mogu riješiti taj slučaj. Samo ja znam njegovu tajnu.“

„Stvarno pretjerujete. Trebali biste uzeti godišnji odmor.“

„Molim vas. Vi želite da se ovaj slučaj riješi jednako koliko i ja. Zato mi dopustite da radim na njemu.“

„U pravu ste. Mislim da sam pogriješio...“

„Tako je.“

„... Nije vama potreban godišnji odmor. Vi trebate potražiti pomoć, ludite. Zato ću vam dati otkaz.“

„Ne možete mi to učiniti!!! Nikad ga se nećete riješiti!“

Nakon toga su me izbacili.

Unatoč otkazu, znao sam da ne mogu odustati od slučaja. Nadao sam se da me Broke neće prestati voditi kroz vrijeme, jer ga jedino tako mogu uhvatiti.

Bio sam u pravi. I te je večeri došao po mene.

„Čuo sam da si dobio otkaz. Možda bi mi se sad htio pridružiti? Tako bi se mogao osvetiti.“

Htio sam, kao i uvijek, odbiti, ali sam malo razmišljao. Ako stanem uz njega, lakše ću ga uhvatiti. Moram steći njegovo povjerenje. Tako ću otkriti na koji način putuje kroz vrijeme.

„Da“, odgovorio sam.

„Molim?“

„Pridružit ću ti se.“

„Savršeno“, zvučao je kao da mi u potpunosti vjeruje. Vjerojatno zato što se osjećao nadmoćno, neuništivo.

Ostao sam s Johnom, ali sam se brinuo za svoju obitelj. Vjerojatno će se zabrinuti.

Ubrzo sam saznao i prvi zadatak koji mi je John namijenio.

„Pretpostavljam da se želiš osvetiti direktoru odjela koji ti je dao otkaz. Zato sam odlučio malo pričekati sa svojim planom i dodijeliti tebi jedan zadatak.“ Tada mi je pružio pištolj.

„Ali ja već imam...“, posegnuo sam u džep, ali pištolja tamo nije bilo.

Preko Brokeovog lica se raširio osmijeh. Očito sam ga stalno nasmijavao.

„Zar si zbilja mislio da ću ti dopustiti da zadržiš pištolj? Znam da ipak postoji mogućnost da nešto pokušaš. Ali nakon ovog zadatka, ako mi zbilja dokažeš svoju odanost, dopustit ću ti da ga zadržiš.“

„U redu. Što moram učiniti?“

„Pa zar nije očito? Trebaš ubiti svog direktora.“

„Ali...“

„Želiš li biti uz mene? I vladati sa mnom?“

„Da...“

„Onda nema nikakvog 'ali'. Učini to i dokaži mi svoju odanost.“

„Dobro. Kada počinje taj zadatak?“

„Odmah.“

Nakon toga nisam mogao reći ni riječi, a već sam se našao u sadašnjosti, pred kućom svoga osobe koju maram ubiti. Bila je noć.

Iako sam rekao Brokeu da sam uz njega, nisam želio nikoga ubiti. Otišao sam do policijske postaje. Tamo sam uzeo injekcije sa sredstvom za uspavlivanje. Zatim sam se vratio pred direktorovu kuću. Znao sam da živi sam. Bio je otvoren jedan prozor te sam ušao kroz njega. Iako je već bilo dosta kasno, on nije spavao. To mi je malo otežalo zadatak. Gledao je utakmicu na televiziji. Prišuljao sam mu se s leđa i zabio mu injekciju u vrat. Vrisnuo je, ali sredstvo je ubrzo počelo djelovati i direktor se srušio.

Naravno, trebao sam Brokeu donijeti dokaz, tj. fotografiju mrtvaca.

Otišao sam u kuhinju i iz hladnjaka izvadio bocu kečapa kako bih pokušao učiniti stari trik. Preko direktorove košulje sam razlio kečapa i pokušao napraviti što uvjerljiviju ranu. Nakon toga sam ga fotografirao.

Ali tada sam shvatio da imam još jedan problem. Nisam znao kako ću se teleportirati natrag. Izašao sam pred kuću, na mjesto dolaska. I čekao.

Nakon desetak minuta sam se odjednom stvorio pred Brokeom.

„Jesi li uspio obaviti zadatak u roku vremena koje sam ti zadao?“

„Jesam“, rekao sam i pružio mu fotografiju.

„Odlično. Čini se da si ipak ozbiljno mislio pridruživši mi se.“

Pokušao sam se pokazati prijateljski te nasmijati se. Ali očito mi nije uspjelo.

„Ne trebaš se truditi“, rekao mi je.

Bili smo ponovno u budućnosti. Svijetu ljudi koji mi nisu izgledali nimalo prijateljski nastrojeni.

„Ovdje živiš?“, upitao sam ga.

„Da. Pronašao sam i stan za tebe.“

„Ovaj... hvala. Hoćeš li mi otkriti kako se teleportiraš kroz vrijeme?“

„Sve u svoje vrijeme. Zapravo, možda čak i sutra. Sada ću ti pokazati stan, trebao bi se naspavati, izgledaš izmoreno.“

Ušli smo unutar ogromne staklene kupole. Gledao sam uokolo. Izgledalo je da neću imati nimalo intime tu unutra. Sve je bilo stakleno, prozirno...

„Zar me ovdje svatko može vidjeti?“

„Naravno da ne. Svatko zaslužuje malo privatnosti. Staklo je tu kako bi imao više svjetlosti i prolaznici mogu vidjeti sav namještaj unutra, sve osim tebe. Zar si stvarno mislio da će te svi gledati?“

Mislio sam da ne bih trebao više ništa zapitkivati jer sam svakim pitanjem kod Johna izazivao sve jaču provalu smijeha. Ali ipak, bilo je tu još toliko pitanja.

„Hoću li moći komunicirati sa svojom obitelji, suprugom i kćeri?“

„Nažalost, ne možeš. Oni ne postoje za ovaj svijet. Zapravo, mi smo za njih davno izumrla vrsta. A ni oni ne postoje za nas. Samo mi imamo mogućnost upoznati ovakav svijet. Ali imam i jednu dobru vijest. Moći ćeš ih gledati na posebnom televizoru“, pritisnuo je jedan gumb na ploči prepunoj tipki. Pred menom se stvorio ekran u zraku. Prošao sam rukom kroz njega. Bio je dio zraka.

„To je moj izum. Ovdje imam puno slobodnog vremena. Možeš ih gledati, ali ništa više od toga.“

Izvadio sam mobitel iz džepa. Nije bilo signala.

„Ti stari uređaju ovdje na funkcioniraju. Ovdje imamo znatno napredniju tehnologiju. Sve se nalazi na ovoj ploči“, pokazao je na onu ploču od maloprije.

Nisam znao kako ću se snalaziti s njom. Pa sam ga odlučio to pitati.

„Za što je koji gumb?“

„To je lako. Ovdje ti sve piše.“

Pritisnuo je jedan od gumbova. Taj je bio najveći i bio sam siguran da ću ga upamtiti. Kad ga je pritisnuo, iznad svakog gumba se ispisalo čemu služi. Tada me je napustio. Jednostavno je ispario.

Ja sam nakon toga još malo istraživao kupolu. Htio sam otići pod hladan tuš prije spavanja, ali nisam uspio pronaći ništa što bi izgledalo na klasičan tuš iz 21. stoljeća. Odustao sam i legao. Bar je krevet još uvijek bio normalan.

Razmišljao sam kako bih mogao uhititi najgoreg ubojicu svih vremena, koji ima na raspolaganju sve što želi, kojemu ništa nije nemoguće.

Također, želio sam mu pokazati i veliku odabost kako bih mogao naučiti teleportirati se. Mogao bih posjetiti svoju obitelj. Sljedećeg jutra sam čuo dobru vijest.

U sobu mi je ušao John. U ruci je nosio nešto slično narukvici. Pružio mi je to.

„Evo, da se možeš teleportirati. Pretpostavljam da ti tvoji nedostaju.“

„Da, ali kako će mi to pomoći?“

„Jednostavno. Usredotoči se na mjesto na koje želiš ići, a zatim pritisni ovaj gumb“, pokazao mi je na sitni crveni gumb na donjoj strani narukvice.

Odmah sam stavio narukvicu.

„Ali nemoj me prevariti. Ako se ne vratiš, lako ću te naći. A onda te čeka loša sudbina - smrt.“

„Shvaćam. Vratit ću se još danas. Idem odmah.“

„I još nešto! Dobro pazi. Ako ti misli i u jednom trenutku skrenu na neko drugo mjesto, mogao bi ostati negdje između, ili bi te čak moglo izbaciti u svemir.“

To me je malo uznemirilo, ali ipak nisam odustao od svog nauma.

„Sad te napuštam. Lijepo se provedi“, rekao je i otišao.

Već sam započeo razmišljanje o svom domu, obitelji... a tada sam se sjetio: suprugu će vjerojatno zanimati gdje sam bio pa bih joj trebao pokazati neki dokaz. Napravio sam nekoliko fotografija, a zatim krenuo s teleportacijom.

Nije mi bilo teško usredotočiti se na ono što najviše volim i gdje želim biti više nego igdje drugdje - svoju obitelj. Zatim sam pritisnuo gumb.

Slika oko mene se polako mutila, spuštala se nekakva magla. A za već nekoliko trenutaka je magla nestala, a ja sam se našao u svojoj dnevnoj sobi. Pogledao sam na sat. Supruga dolazi tek za sat vremena, a kći mi je u vrtiću. Odlučio sam otići po nju.

Kći je bila presretna što me vidi.

„Tata, tata! Gdje si bio? Jako si mi nedostajao!“

„I ti si meni nedostajala, anđele moj“, rekao sam joj. „Ali tata ima jako važan posao.“

Odveo sam je kući, gdje smo još nekoliko minuta pričekali da mi se vrati supruga.

Kad me je ugledala, bila je izvan sebe.

„Mike! Gdje si bio sve ovo vrijeme?“

„Draga, tako samsretan što te vidim“, rekao sam i krenuo prema njoj kako bih je zagrlio i poljubio.

Ali ona se odlučno izmakla.

„Gdje si bio?! Nema te mjesec dana, i onda se vratiš i ponašaš kao da se ništa nije dogodilo!“

„Sve ću ti objasniti. Evo, sve je na ovim fotografijama“, pružio sam joj omotnicu u kojoj su bile fotografije i čekao reakciju.

„Pa ti imaš ljubavnicu! I sad mi tek tako pokazuješ fotografije?!“

„Molim? Ne znam o čemu...“, istrgnuo sam joj fotografije iz ruke.

Ni na jednoj nije bilo onog namještaja i tehnologije iz budućnosti. Vjerojatno je i na njih utjecalo ovo putovanje kroz vrijeme. Na svakoj je bio najnormalniji namještaj iz sadašnjosti. A djevojka o kojoj je govorila, to je vjerojatno bila ona prolaznica koju sam fotografirao kako bih pokazao supruzi izgled ljudi iz budućnosti. Ali na ovoj fotografiji je bila sasvim normalna, prekrasna djevojka. Nije bilo ni traga onim čudnim bojama njenog tijela.

„Ne... putovanje je utjecalo na fotografije.“

„Ha? O čemu govoriš?“

Tada sam joj objasnio što bi se zapravo trebalo nalaziti na fotografijama. Ali ona mi, naravno, nije povjerovala niti riječi.

„Ti si lud! Ako imaš drugu, pokupi stvari i otiđi. Ne trebaš izmišljati neke ludosti!“

„Ali nisu ludosti. Zbilja...“

Shvatio sam da ne mogu ništa postići. Jednostavno sam otišao. Nisam se htio teleportirati pred njima, da se ne bi šokirale, pa sam otišao u kupaonicu kako bi to tamo učinio.

Međutim, bio sam zbilja bijesan jer mi supruga nije vjerovala. Nisam se mogao usredotočiti na onu prekrasnu budućnost. Žalio sam da sve ovo

završi. Želio sam umrijeti. Ali nisam želio da to bude od Brokeove ruke. Zato sam želio da me rastrgaju dinosauri. Mislio sam na to kako me trgaju i pritisnuo gumb.

Ali ni u tome nisam imao sreće. Umjesto mnoštva T-rexa, okruživali su me bezopasni biljojedi. Bio sam bijesan. Želio sam pronaći nekog opasnog dinosaura koji će ispuniti moju želju. Ali njih očito nije bilo. Odustao sam od toga i odlučio se vratiti Brokeu na još neko vrijeme.

Često me slao na zadatke, trebao sam ubiti mnoge nedužne ljude. Naravno, ja to nisam želio tako da sam svaki put odlazio po injekcije za uspavljivanje te zadatke izvršavao poput onog prvog. Za vrijeme jednog od zadataka sam uzeo dvije injekcije. Jednu sam iskoristio za taj zadatak, a drugu sačuvao. Mislio sam da bi mi mogla pomoći da uhvatim Brokea.

Stjecao sam sve veće i veće Brokeovo povjerenje. Jednom mi se pružila prilika da provedem svoj plan.

Broke je spavao. Ja sam mu se približio i izvadio injekciju. Ali baš kad sam ga krenuo uspavati, on se probudio. Uhvatio me je na djelu.

„Ah, Mike. Stvarno nisam ovo očekivao“, rekao je i uzeo mi injekciju. „Možeš ići.“

„Molim?“

„Izađi iz mog stana!“

„Samo to? Nećeš mi ništa učiniti?“

„Neću.“

To mi je bilo jako neobično. Od jednog takvog ubojice sam očekivao da će pobjesnjeti, napasti me, ili čak ubiti. Ali on me samo pustio da odem. Nije mi čak ni narukvicu uzeo.

Ali ubrzo sam saznao zašto je to učinio. Odlučio me promatrati. Čekao je hoću li opet nešto pokušati. Ali i ja sam čekao da on nešto učini.

Nakon nekoliko dana me pozvao u svoju sobu.

„Imao sam slobodnog vremena pa sam promatrao fotografije ljudi koje si ubio. Zbilja izvrslo obavljen posao.“

„Ovaj... hvala.“

„Ali! Odlučio sam malo pogledati televizor, da vidim ožalošćene. I znaš što sam otkrio?“

Znao sam. Savršeno sam znao. Vidio je sve te ljude žive i sretne u svojim obiteljima. Ali ipak, nisam se htio sam otkriti.

„Što?“

„Otkrio sam tvoju prijevaru! Zbilja si mislio da to nikad neću primjetiti?! Da ćeš to tek tako skriti?!“, sad je zbilja bio bijesan.

U tome trenutku su mi kroz glavu prolazile sve stvari koje je on spreman učiniti bez imalo kajanja. Zapravo, nisam se toliko bojao za sebe. Bojao sam se za svoju obitelj. Taj čovjek je spreman na sve. Šutio sam.

„Sada ćeš biti kažnjen. Za početak, daj mi svoju narukvicu.“

Nisam se pomaknuo. Nisam želio ostati bez najvažnijeg predmeta koji mi je sada potreban. Ali on je bio brži. Trebalo mu je manje od sekunde da se teleportira meni iza leđa i strgne mi narukvicu s ruke.

„Eto, sada se možeš malo družiti s ljudima dok ja obavljam jedan poslic“, rekao je i otišao.

Tada sam pao u očaj. To mi je bio najteži trenutak u ovom zadatku. Bio sam bespomoćan u svijetu koji još ni ne postoji, a moja obitelj je bila nezaštićena. Bojao sam se za njih. Nisam mogao nikako stupiti u kontakt s njima. Upalio sam televizor i gledao ih.

Nakon nekoliko trenutaka sam ugledao prizor kojeg sam se najviše pribojavao - John Broke je bio u mojoj kući. Razgovarao je s mojom suprugom.

„Dobar dan. Poslao me je vaš muž da vas odvedem k njemu.“

„Mislim da ste pogriješili. On nas je napustio.“

„Ne, nisam. On je na važnom zadatku daleko odavde i nije mogao više bez svoje obitelji. Pođite sa mnom.“

Gledao sam taj prizor i nisam mogao vjerovati. Taj čovjek je tako uvjerljivo glumio.

Helen je pristala i krenula za njim. Morao sam nešto učiniti.

Otišao sam u Brokeovu sobu. Pokušao sam pronaći onu narukvicu koju mi je uzeo.

Ugledao sam je na noćnom ormariću pored kreveta. Uz nju su stajali i moj pištolj i ona injekcija.

Uzeo sam ih, stavio narukvicu oko ruke i, misleći na svoj dom, pritisnuo gumb.

Našao sam se u svojoj kući.

„Helen!“, dozivao sam suprugu, ali u kući je vladala potpuna tišina.

Išao sam iz jedne prostorije u drugu, očajnički tražeći ženu i kći. Ali nije ih bilo. Odveo ih je. A ja nisam znao gdje.

Također, znao sam i da nisam sposoban sam riješiti ovu misiju. Trebao sam otići u postaju i okupiti svoj tim. Ako se Broke mogao teleportirati skupa s njima, onda ću valjda i ja moći teleportirati svoje kolege.

Ali u postaji sam naišao na prepreku. Kako me je direktor proglasio ludim, sada me uopće nije želio vidjeti. Ali ja sam morao nekako doći do njega.

Kako me nisu pustili unutra, poslužio sam se narukvicom i otišao ravno u njegov ured.

Bio je zapanjen kad sam se samo tako stvorio pred njim.

„K-ka-kako?“

„Onda mi niste vjerovali. A sada imam i dokaz. Broke putuje kroz vrijeme.

Pomoću ovoga“, pokazao sam na narukvicu.

„Vidim da još uvijek niste potražili liječničku pomoć.“

Uzdahnuo sam. Teleportirao sam se tu pred njega i još mi uvijek ne vjeruje.

Da bih ga uvjerio, nekoliko puta sam se teleportirao s jednog kraja ureda na drugi.

„Kako ste to učinili?“

„Rekao sam vam - teleportacija. Pođite sa mnom da vam pokažem Brokeovo prebivalište.“

Nisam mu dopustio da dođe do riječi, već sam ga samo uhvatio za ruku i skupa smo se teleportirali nekoliko stoljeća u budućnost.

Nije mogao vjerovati svojim očima.

„Vjerujete li mi sad?“, upitao sam ga.

Samo je kimnuo, a zatim i rekao:

„Mislim da da. Ovo je nevjerojatno.“

„Upravo tako sam i ja reagirao prvi put. A sada mi morate pomoći. Broke drži moju obitelj, suprugu i kći. Molim vas, pomozite mi da ga uhvatimo, ne mogu sam.“

„U redu. Gdje trebamo ići?“

„To je mali problem. Ne znam točno. Pokušat ću ga naći, ali najprije moramo okupiti cijeli tim.“

Vratili smo se u sadašnjost kako bismo okupili sve ljude koji su bili sa mnom na ovom slučaju. Svi su jednako reagirali kad sam im rekao o čemu se radi. Mislili su da je sve šala. Zato smo se svi povezali kako bih im pokazao mjesto gdje sam prebivao sve ovo vrijeme.

Nakon toga sam ih pozvao da se ponovno povežemo te sam se usredotočio na Johna Brokea i svoju obitelj. Rekao sam i njima da misli usmjere na isto. Kad sam bio siguran da je sva moja koncentracija usmjerena upravo na to, pritisnuo sam gumb.

Otvorio sam oči. Našli smo se u dalekoj prošlosti, još u kamenom dobu.

Bili smo pred nekom pećinom. Bio sam uvjeren da su unutra. Prije nego sam krenuo, opipao sam džepove. Imao sam pištolj, ali i onu injekciju.

„Hajdemo“, rekao sam timu ispred sebe. „Ali moramo cijelo vrijeme ostati u blizini jer možda budu potrebne teleportacije.“

Približili smo se pećini. Kad sam bio na samom ulazu, začuo sam glasove. Helen je tješila Amy koja je plakala. Brokea nisam čuo. Ali nešto mi je govorilo da je i on tu. Pogledao sam unutra. Bio sam u pravu. Sjedio je tamo. Pokušao sam ga naciljati pištoljem, ali nisam mogao. Zato sam upao unutra, a cijeli tim je bio iza mene.

Čim me je ugledao, pošao je prema Helen i Amy, vjerojatno kako bi ih teleportirao.

Pokušao sam pucati, ali shvatio sam da mi je pištolj prazan. Morao sam brzo reagirati te sam uzeo injekciju i bacio je prema njemu. Pogodio sam ga u nogu, ali ipak se uspio teleportirati, skupa s mojom obitelji.

Pozvao sam cijeli tim, a zatim misli usredotočio na Helen, i na Amy.

Pritisnuo sam mali gumb i ponovno se našao među dinosaurima. Ali ovaj put to nisu bili bezopasni biljojedi. Pred nama su stajala dva opasna T-rexa.

Helen i Amy su bile uplašene i nepomične.

Gledao sam mnogo filmova s dinosaurima i sjećao sam se jednog trika, nadao sam se da je istinit.

„Helen, Amy! Nemojte se micati. T-rexove oči su osjetljive na dodir!“

Iako uplašene, zatvorile su oči i stale nepomično. Cijela moja ekipa me također poslušala. Stajali smo tu nepomični i potpuno nemoćni. Ja i ekipa smo se mogli spasiti, ali nisam mogao doći do svoje obitelji.

Pogledom sam potražio Brokea. Nepomično je ležao na tlu. Injekcija je djelovala.

Stajali smo tu neko vrijeme, ali ni dinosauri nisu odlučili otići. Nešto sam morao učiniti. Pored mene je bio direktor odjela. Odlučio sam riskirati.

Skinuo sam narukvicu i predao je šefu.

„Ja ću pokušati trčuci privući dinosaure, a vi se okupite i teleportirajte. Znaš postupak“, tiho sam mu rekao.

„A kako ćeš se ti vratiti?“

„Broke također ima narukvicu. Doći ću do nje te se teleportirati skupa s njim.“

Kimnuo je, a ja sam duboko udahnuo i spremao se da ostvarim svoj naum. Iznenadilo me što su se dinosauri ipak odlučili povući. Okrenuli su se i otišli.

„Otišli su“, rekao sam. „Idem do Brokea.“

Krenuo sam prema njegovom tijelu. Kleknuo sam na tlo kako bih mu skinuo narukvicu. Spremio sam se za teleportaciju, ali tada sam ugledao jednog T-rexa kako se vraća.

„Vraća se!“, upozorio sam tim. „Ja ću mu odvući pažnju, a vi se teleportirajte.“

Nisam čekao odgovor. Odmah sam počeo trčati. Dinosaur me ugledao i krenuo za mnom. Trčao sam što sam brže mogao, ali on je bio veći i brži. Uskočio sam sa strane u jedan grm. Srećom, uspio sam zavarati njegov vid. Zastao je i ogledao oko sebe. Ispustio je jedan urlik. Bio je toliko glasan da sam morao poklopiti uši rukama. Nakon urlika je zavladao tišina. Ali ne zadugo. Na čistinu je iskočio još jedan dinosaur, znatno manji od T-rexa, ali nešto mi je govorilo da njegov vid neću tako lako zavarati. Nije mu trebalo dugo da me nanjuši i krene prema grmu u kojem sam se skrivao. Ali spasio me T-rex. Ovaj dinosaur je za njega bio ukusan plijen te je došlo do borbe. Iskoristio sam to kako bi se udaljio i krenuo prema Brokeovom tijelu. Iako sam ga se želio riješiti, nisam ga htio prepustiti dinosaurima. Kad sam stigao do njega, sredstvo je još uvijek djelovalo i on je spavao. Uhvatio sam ga za ruku i skupa s njim se teleportirao u policijsku postaju. Zatvorili smo ga u ćeliju, a ja sam otišao kući, želio sam vidjeti svoju obitelj. Bio sam presretan što su im se nije ništa dogodilo.

Sutradan sam otišao u postaju. Kad me ugledao, direktor odjela mi je prišao.

„Dobro jutro, Mike.“

„Dobro jutro.“

„Znaš, žao mi je što sam postupio onako i proglasio te ludim. Želim da se vratiš na odjel.“

„Hvala na ponudi, ali nakon ovog slučaja mi ovaj posao i nije baš privlačan.“

„Šteta. Bio si jedan od naših najboljih ljudi. Zašto si onda ovdje?“

„Želim vidjeti Brokea. Pretpostavljam da je budan. Želim razgovarati s njim.“

„U redu.“

Broke je sjedio u kutu ćelije. Prvi put sam ga vidio nemoćnog, bez onog pobjedonosnog osmjeha na licu. Otključao sam vrata i ušao.

„Pa, Broke, čini se da ipak nisi toliko moćan kao što si mislio.“

„Došao si kako bi me ismijavao, zar ne?“, pogled mu je bio spušten. Nije se trudio pogledati me.

„Samo sam ti želio reći kako je sve moguće. Da nisi mogao vječno bježati. I želio sam vidjeti kaješ li se imalo zbog svega što si učinio.“

„Ne! Ne kajem se! Da mogu, ponovio bih sve to. A znam da mogu i tebe pobijediti.“

„Misliš? Hajde onda. Sami smo, zaključani u ovoj ćeliji.“

Broke je nagli ustao. Odjednom prepun energije. Toliko me se želio riješiti. Izvukao ne nož i krenuo prema meni.

Ali ovaj put sam ja bio u prednosti. Izvukao sam onu magičnu narukvicu.

„Možda drugi put“, rekao sam i pritisnuo dugme.

I sada sam ovdje. Sa svojom obitelji, na mjestu gdje ću uvijek biti najsretniji.

A narukvica? Nju sam sačuvao, ali neću je više nikad upotrijebiti. Iako sam svjestan svega što mogu vidjeti i doživjeti služeći se tom narukvicom, jednako toliko sam svjestan i opasnosti koje mi može donijeti.

Iva Čanžek, 2.a (2010.)